

και αν ποσώς δεν μ' απατά τ' ουδερεκός μου βλέμμα
 θαρρῶ πως είναι, Περικλή, γεμάτο από αίμα.
 Π. Τῆς Κρήτης θάνατι βέβαια ...
 Φ. Κι' ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ;
 σταλαματιά σταλαματιά τὸ μάζεψε ὁ Ράλλης.
 Μία σταγὼν ἀν προσεβῆ εὐθὺς θά ξεχειλίσει.
 Π. Ἐστὸ αἷμα ὁ Πρωθυπουργός θά μᾶς ποδοκυλίση.
 Φ. Γὰ κ' ὑτάσῃ τον, Περικλή!... ἔδω κι' ἔκει τὸ δείχνει.
 Π. Ἰλιγγιώ ...
 Φ. Ἐστὰ πρόσωπα τῶν δεξιῶν τὸ ρίχνει.
 Π. Αἰσθάνομαι σ' τὰς τρίχας μου τὸ ρίγος και τὴν φρίκην.
 Φ. Πῶ! πῶ! τῆς Κυβερνήσεως ζητεῖ τὴν καταδίκην.
 Π. Τῶνόντι ἐπροδόθημεν ...
 Φ. Αὐτὸ δὲν εἶναι ψέμμα.
 Π. Δός μας κι' ἐμᾶς, κῆρ Δημητρώ, νὰ πρὸς μὲ λίγο αἷμα.
 Φ. Ἄς πεσῇ στὸν Πρωθυπουργὸν και τὰσπρατου φωκὸλα.
 Π. Ὁ! ναί! ἀσπέση κι' εἰς αὐτὸν και' σ' τὰ παιδιὰ του ὄλα.
 Φ. Ἄμυ! ὁ Τρικούτης, μασκαρᾶ, δὲν εἶναι παντρεμμένος.
 Π. Ἀλήθεια τὸ ἐξέχασα γιὰτ' εἶμαι σαστισμένος.
 Φ. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα και ζήτησ γιὰ τὸν Ράλλη!
 Π. Κι' ἐμεῖς τί λές νὰ κάνουμε ;
 Φ. Καί μ' ἐρωτᾶς, χαμᾶλη ;
 χωρὶς καμμιὰ ἐρώτησι τοὺς πάντας χειροκροτεῖται
 και μὴ γαλᾶς γιὰ τίποτα τὸ μαυρὸ σου σπῆτόι.
 Ὡς Ἕλληνας και ὡς ἄνθρωπος προσδέχομαι κάθε λόγον...
 σωτῆρ του ἔθνους φαίνεται ὁ νησιτικός κι' ὁ τρώγων.
 Μὰ νά! σ' τὸ βῆμα ἐξαλλοὺν κυττάζω τὸν Λεβίδη ...
 Π. Ὅταν γυρίσω νὰ τὸν ἴδω μὲ πάει ριπιτίδι.
 Φ. Ὁ! τὸν καλόν μας Νικολήν! ...
 Π. Τί κίτρινος ποῦ εἶναι !
 Φ. Τοιοῦτον τὸν κατήνησαν τοῦ ἔθνους αἱ ὀδύνη.
 Π. Θὰ ξαναβάλω, φαίνεται, τὸν κόμο σε μπελάδες.
 Φ. Ἐτσι θὰ ἦσαν κάτιχοι κι' ἔκειν' αἱ ἀγελάδες,
 ποῦ εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Φαραῶ τὸ πάλαι
 και ἀφοραῖ δι' αὐτὰς ἐπλάκωσαν μεγάλαι.
 Π. Ἄκου τί λεί, Φασουλή ...
 Φ. Ὁ νοδὸς μου ὄλος φρίττει ...
 ἀκούω λέξεις φοβεράς, τὰ αἵματα, ἡ Κρήτη,
 ἡ προσοσία, ὁ Σακῆρ, ἐμεῖς, τὰ Μπουτσουνάρια,
 ὧ λιγερὸν και κοππερόν, ὡς ποῦτε, πολλὰχάρια ;
 Π. Τώρα τί κάνει, Φασουλή ;
 Φ. Φοράρει μιὰ μαχαίρα
 και κόβει τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν χάραν πέρα πέρα,
 και μὲ πολλὴν ἀπάθειαν σ' τὰ χέρια του τὴν πέρνει
 ὡς ἡ Ἑβραία Ἰουδὴ τοῦ πάλαι Ολοφέρνη.
 Π. Ζήτησ, παιδιὰ, τοῦ Νικολή, ποῦ σώζει τὴν πατρίδα.
 Φ. Ποτέ μου φοβερώτερον σὰν τώρα δὲν τὸν εἶδα.

Κτόπω, μωρέ, τὰ χέρια σου και ἀρχισε τὸ κρῖο.
 Π. Χειροκροτεῖ και ἡ Ροζὸς 'στ' ἀντίκρου θεωρεῖο.
 Φ. Πῶ! πῶ! γιὰ κῦρτα, Περικλή, ἀπάνω 'στὸ ταβάνι
 μιαν παλάμην ἀνοικτήν ...
 Π. Τί λές, βρε μπεχλιβάνη ;
 Φ. Εἶναι τῆς Κρήτης, βρε στραβέ ...
 Π. Κι' ἔκει ψηλὰ τί θέλει ;
 Φ. Και εἰς τὰς δύο πτέρυγας τὰ φάσκελάτης στέλλει,
 και οὕτως ἀνταμειβονται οἱ ρήτορες οἱ τόσοι ...
 Π. Πᾶμε, μωρέ, νὰ φύγωμε πρὶν και σ' ἐμᾶς τὰ δώση.

Και ὄλιγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκούω Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
 μὲ τραγουδάκια ὄμορφα κι' ὄλιγον τι τρελλά,
 ἀλλ' ἔχει και διατριβὰς τὰ μαλα σοβαράς,
 καθώς και ζώντων και νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
 Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
 πωλεῖται δι' εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Στείρωσις τῆς Γυναίκος τοῦ Ιατροῦ Κινδύνη ...
 καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.
 Βιβλίον ὄντως χρήσιμον εἰς πᾶσιν μας κυρίαν,
 ποῦ θέλει νὰ γεννοβῆ μὲ πρώτῃν εὐκαιρίαν.
 Μόνον αὐτὸ τὸ σύγγραμμα ἡμᾶς δὲν ὠφελεῖ,
 διότ' ἡ γοιμότης μας φημιζέται πολὺ.

Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς περιεργὸν τὰ μάλα,
 μ' ἐκθέματα πολύτιμα, ὠφέλιμα, μεγάλα,
 'στὸ σπῆτι τοῦ Κορομηλά, εἰς τὴν ὄδον Ἐρμού,
 κυρία δ' ἀξιόλογος ἔκει θὰ ἐποπτεύῃ,
 πιστεύομεν δι' ταχίστα νὰ γίνῃ τοῦ συρμού,
 κι' ἀρχίσει ἀπὸ αὔριον τὸν κόσμον νὰ μαζεύῃ.
 Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
 ἀθρόον δι' πιστεύομεν νὰ τρέξῃ τὸ κοινόν.

Φωκὸλ, γραβᾶταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ και Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μιὰ τρελλά,
 ρεποῦμπλικιας ἀντάμικια, μπαστούνια, μανικέτια,
 στολίδια ἑλῶν τῶν εἰδῶν και ἄλλα καμπαέτια,
 δια τῆς ἄρας πράγματα και ἀληθῶς ὠρατια,
 πωλῶνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Κασοδῶν,
 ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρία,
 κι' ἄς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουρατιδόν.

Μικρὰ τοῦ Σώχου κατ' αὐτὰς ἐβγήκε Φυσική,
 γλαφυρωτάτη, σύντομος και πειραματικὴ,
 εὐμυθῶδον πραγματικῶς και καλλιστον βιβλίον
 πρὸς χρῆσιν και ὠφέλιαν Δημοτικῶν Σχολείων.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἶος κάνω — πὸς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεσπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ἔξοδοστον Σοδῶν, — ὁρᾷ 'στὸ λάβι τρεῖς 'στὸ ἴδιον,

μὲ Χμειον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οὐκοδομήν,
 και μὲ χῆρα δίχως ἔσθρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.